

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/160/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116214786
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6116214786.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČO: 64948242, so sídlom v Českej republike, Praha, Želetavská č. 1525/1, podnikajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, IČO: 47251336, so sídlom v Bratislave, Šancová č. 1/A, zastúpeného právnym zástupcom HMG LEGAL, s.r.o., IČO: 35885459, so sídlom v Bratislave, Červeňova č. 14, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Ján Gajan, advokát a konateľ, proti žalovanému Q. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v C. C., Z. č. XXXX/XX, o zaplatenie 2.081,37 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 10Csp/35/2016-48 zo dňa 05.12.2017, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o určení splatnosti prisúdenej sumy s príslušenstvom „v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia“ (prvý výrok) a vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie (tretí výrok) m e n í tak, že žalovaný je p o v i n ý nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 27,76 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalobcu pred súdom prvej inštancie.

Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.329,51 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.05.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (druhý výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania od žalovaného vo výške 27,76 % (tretí výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého „žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere zo dňa 19.03.2013, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému sumu 2.500,- €, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť s ročným úrokom 10,99 % v 60 mesačných splátkach po 54,38 € s poplatkom za poistenie 2,05 % z výšky splátky; súčasťou zmluvy boli i obchodné podmienky; listom zo dňa 23.02.2015 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy omeškaných splátok 111,15 € a listom zo dňa 23.04.2015 oznámil žalobca žalovanému

zosplatenie celého úveru pre neuhradenie dlžných splátok; obidva listy odoslal žalobca na adresu žalovaného, zásielky sa mu vrátili ako neprevzaté v odbernej lehote dňa 18.03.2015 a dňa 26.05.2015; podľa tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, uhradil žalovaný z úveru spolu sumu 1.170,49 €, ktorú žalobca započítal na istinu v časti 723,97 €, na úroky v časti 417,60 €, na úroky z omeškania v časti 5,61 € a na poplatky za poistenie úveru v časti 23,21 €; podľa výpisu z účtu predstavuje dlh žalovaného k 03.02.2016 na istine sumu 1.776,03 €, na úroku spolu 221,91 € a na úrokoch z omeškania 78,99 €“.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie ide v prípade spornej zmluvy o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z.; preskúmaním zmluvy súd prvej inštancie zistil, že „neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. termín konečnej splatnosti úveru a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“; súd prvej inštancie uviedol, že „účelom § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný ako dlho je povinný splácať úver, a preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve časovo (dátumom) špecifikoval konečnú splatnosť úveru, ktorú určí na základe vstupných údajov (dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok; zo zákonného pojmu „termín“ konečnej splatnosti vyplýva, že v zmluve treba uviesť presný dátum, kedy má byť celý úver splatený; v zmluve je konečná splatnosť určená len ako „60 mesiacov od prvého čerpania úveru“, pričom dátum čerpania úveru zo zmluvy nevyplýva, a preto nemožno termín konečnej splatnosti z údajov zo zmluvy ani odvodiť; v zmluve chýba aj termín splatnosti jednotlivých splátok, pretože aj tento je odvodený odo dňa čerpania úveru“; z dôvodu absencie uvedených náležitostí považoval súd prvej inštancie úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov, preto „žalobca má nárok len na vrátenie poskytnutej istiny zníženej o úhradu žalovaného a zákonného úroku z omeškania za obdobie po splatnosti úveru; žalobca nemá nárok na zaplatenie uplatňovaných úrokov a poplatkov za poistenie“; súd prvej inštancie konštatoval, že celá pohľadávka žalobcu sa stala splatnou v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pri ktorom žalobca dodržal všetky zákonné podmienky; súd prvej inštancie uzavrel, že „podľa tvrdenia žalobcu uhradil žalovaný titulom úveru spolu sumu 1.170,49 €, ktorú započítal čiastočne na istinu, úrok, úroky z omeškania a poplatky za poistenie; pretože žalobcovi úrok a poplatky za poistenie nepatria a nesprávne je vypočítaný aj kapitalizovaný úrok z omeškania, treba celú úhradu žalovaného započítať na istinu, preto súd uložil žalovanému, aby uhradil žalobcovi sumu 1.329,51 € (2.500,- € mínus 1.170,49 €)“ spolu s príslušenstvom v podobe úrokov z omeškania a v prevyšujúcej časti „úroku, poplatku za poistenie a kapitalizovaného úroku z omeškania“ žalobu žalobcu zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), písm. l) a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) v spojení s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a náhradu trov konania pomerne rozdelil, pretože „žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 1.329,51 € zo sumy 2.081,37 € (63,88 %) a žalovaný bol úspešný vo zvyšku, v ktorom súd žalobu zamietol (36,12 %); pomerne úspešnejší bol žalobca, ktorého čistý procesný úspech ako rozdiel jeho úspechu a úspechu žalovaného predstavuje 27,76 %“.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca včas odvolanie zo dňa 10.01.2018 (č.l. 54-58 spisu); rozsudok napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere zo dňa 19.03.2013 neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a preto úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov; vyjadril názor, že sporná zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru; v článku II bod 10 zmluvy bolo dohodnuté, že „poskytnutý úver je splatný v lehote do 60 mesiacov od prvého čerpania úveru“, t.j. konečná splatnosť úveru nastane

do 60 mesiacov odo dňa čerpania úveru; poukázal aj na článok II bod 11 zmluvy, podľa ktorého lehota na čerpanie poskytnutého úveru je „do troch mesiacov odo dňa platnosti zmluvy“; na základe uvedeného argumentoval, že „v čase uzavretia zmluvy o úvere nebolo ani možné stanoviť konkrétne číselné označenie dátumu konečnej splatnosti, pretože v uvedenom čase nevedel predpokladať, kedy žalovaný pristúpi k reálnemu čerpaniu úveru, ktorému uvedenou formou poskytol určitú mieru voľnosti vo vzťahu k začatiu splácania úveru“; v prípade uvedenia konkrétneho číselného označenia dátumu konečnej splatnosti úveru by bol tento pre žalovaného ako spotrebiteľa zavádzajúci a v rozpore so zákonom; ďalej uviedol, že z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva, že termín konečnej splatnosti musí byť určený dňom, mesiacom a rokom a pre spotrebiteľa je plne zrozumiteľné a určiteľné aj určenie termínu konečnej splatnosti poskytnutého úveru tak, že úver je splatný v určitej lehote od čerpania úveru; vyjadril názor, že každý spotrebiteľ dokáže zo sporného stanovenia konečnej splatnosti úveru určiť, že ak vyčerpá úver v určitý deň, je povinný ho uhradiť do 60 mesiacov od tohto dňa (čerpanie úveru dňa 01.01.2010, úhrada do 01.01.2015); aj keď dôvodová správa k zákonu č. 129/2010 Z. z. neobsahuje výklad pojmu termín konečnej splatnosti, pri výklade môže byť nápomocná vyhláška Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 620/2007 Z. z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde vo vysvetlivkách na vyplnenie formulára bolo uvedené, že ak z údajov nie je zrejmá konečná splatnosť ponúkaného úveru, uvádza sa do akého obdobia musí byť ponúkaný spotrebiteľský úver splatený a to buď uvedením konkrétneho dátumu alebo dĺžky obdobia v dňoch, týždňoch, mesiacoch alebo rokoch, na ktoré je ponúkaný spotrebiteľský úver poskytovaný; aj keď uvedená vyhláška bola zrušená zákonom č. 129/2010 Z. z. môže podľa žalobcu slúžiť ako návod na výklad predmetného ustanovenia; ďalej poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zn. C-42/15 zo dňa 09.11.2016, podľa ktorého „nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok“ a súčasne pre chýbajúce náležitosti je možné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ ide o náležitosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku; vyjadril názor, že stanovenie termínu konečnej splatnosti úveru vo forme „do xxx mesiacov odo dňa čerpania úveru“ a nie konkrétnym číselným označením, nie je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko takéto označenie nespochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku a je pre spotrebiteľa dostatočne určité; sporný úver by bolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov iba v prípade, ak by takýto údaj nebol v zmluve uvedený vôbec, čo nie je prípad spornej zmluvy o úvere; preto sa nemožno stotožniť s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva o úvere neobsahuje údaj o trvaní zmluvy a dátum konečnej splatnosti úveru; ďalej vyjadril názor, že sporná zmluva o úvere obsahuje aj údaj o výške, počte a termínoch splatnosti splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.; podľa dôvodovej správy k zákonu účelom uvedeného ustanovenia je zrozumiteľné informovanie spotrebiteľa v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere; v spornej zmluve o úvere sú v článku II bod 6 až 12 výslovne špecifikované jednotlivé zákonom požadované náležitosti, pretože sa v nich jasne uvádza, že „dlžník sa zaväzuje splácať istinu, úroky a poplatky v 60 mesačných splátkach splatných v platobný deň, pričom za prvý platobný deň sa považuje deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s dňom prvého čerpania úveru; druhý a ďalší platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým platobným dňom a ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca; výška mesačnej splátky bola dohodnutá na sumu 54,38 € a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá do 60 mesiacov od prvého čerpania úveru“; podľa článku II bod 3 zmluvy je výška úrokovej sadzby 10,99 % ročne počas celého trvania úverového vzťahu; podľa článku IV bod 1 zmluvy sa „dlžník zaviazal poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť úroky, úroky z omeškania, pokiaľ na ne banke vznikne nárok a poplatky splátkou v platobný deň a spôsobom dohodnutým v základných podmienkach úveru“; nakoniec podľa článku II bod 15 v spojení s článkom V bod 2 zmluvy sa dlžník zaviazal zaplatiť poplatky, ak na ne vznikne nárok; vyjadril názor, že na základe týchto skutočností uvedené informácie dostatočne presne informujú žalovaného ako spotrebiteľa, kedy a v akých sumách je povinný splácať poskytnutý spotrebiteľský úver ako aj o výške poplatkov súvisiacich s úverom a výške úrokov z omeškania; uvedené je aj v súlade s citovaným rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie zn. C-42/15 zo dňa 09.11.2016; preto sa nemožno stotožniť s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva o úvere neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splatnosti splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; preto sa nemožno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov; vyjadril názor, že si splnil všetky svoje zákonné povinnosti a v zmluve o úvere uviedol všetky zákonné náležitosti, preto súd prvej inštancie

nesprávne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil; nakoniec namieta, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces, pretože napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený, pretože neobsahuje uvedenie všetkých skutkových a právnych tvrdení, na základe ktorých súd rozhodol; pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že nemá právo na zaplatenie poplatkov za poistenie, bližšie zamietnutie tohto nároku neodôvodnil a neuviedol žiadne zákonné ustanovenia na základe, ktorých dospel k tomuto záveru; na základe uvedeného navrhol zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 06.04.2018 (č.l. 85 spisu) k odvolaniu žalobcu uviedol, že súhlasí s rozsudkom súdu prvej inštancie a nesúhlasí s vyjadrením žalobcu, ktorý požaduje zaplatenie vyššej sumy; trvá len na splátkach, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

2.3 Vyjadrenie žalovaného doručil súd prvej inštancie právnomu zástupcovi žalobcu do vlastných rúk dňa 17.04.2018 (č.l. 86 spisu).

2.4 Žalobca v replike zo dňa 02.05.2018 (č.l. 90-91 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, pričom len opätovne požiadal o povolenie splácania dlžnej sumy v mesačných splátkach, keď v tomto smere zotrval na svojom názore, že odvolanie nemá zákonné náležitosti.

2.5 Repliku žalobcu doručil súd prvej inštancie žalovanému do vlastných rúk dňa 25.05.2018 (č.l. 93 spisu) so stanovenou lehotou na vyjadrenie; žalovaný sa vo veci žiadnym spôsobom nevyjadril.

2.6 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal aj žalovaný včas odvolanie zo dňa 24.01.2018 (č.l. 72 spisu); uviedol, že sa odvoláva do lehoty splatnosti žalovanej sumy a žiada o povolenie zaplatenia dlhu v splátkach v sume 50,- € mesačne z dôvodu, že nie je schopný požadovanú sumu zaplatiť jednorazovo, nakoľko bol vedený na úrade práce a dlhodobo práceneschopný od 05.01.2017 do 09.10.2017; v súčasnosti má zamestnanie na dobu určitú a je v skúšobnej dobe, ale verí, že bude mať možnosť podpísať pracovnú zmluvu na dobu neurčitú.

2.7 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 12.02.2018 (č.l. 80-81 spisu) k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril názor, že odvolanie žalovaného nemá zákonné náležitosti, pretože z neho nie je zrejmé, proti ktorej časti rozhodnutia smeruje a žalovaný neuvádza, v čom vidí pochybenie súdu; poukázal aj na to, že žalovaný nenamieta nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a ani jeho nesprávny postup, ktorým mali byť porušené jeho práva; vyjadril názor, že žalovaný mal právo požiadať súd o umožnenie splácania dlžnej sumy už v rámci konania pred súdom prvej inštancie a nakoľko bol pasívny, jeho žiadosti už nie je možné vyhovieť; poukázal aj na to, že žiadosť o povolenie splátok nie je odvolacím dôvodom; zdôraznil, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukazuje svoju majetkovú situáciu, ktorá by zakladala dôvody na umožnenie splácania dlžnej sumy v mesačných splátkach a obmedzuje sa len na subjektívne tvrdenia, ktoré nie sú žiadnym spôsobom preukázané; na základe uvedeného navrhol odmietnutie odvolania žalovaného.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení splatnosti prisúdenej sumy s príslušenstvom (prvý výrok) ako aj vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadne čiastočnej nedôvodnosti žaloby (druhý výrok) v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.5 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správne záveru, že v spornej zmluve o úvere zo dňa 19.03.2013 absentujú zákonné náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy; súd prvej inštancie síce v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. ako to, ktoré v čase uzavretia spornej zmluvy upravovalo ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere termín splatnosti splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, správne však v čase uzavretia spornej zmluvy išlo o ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, keď táto nesprávnosť v označení ustanovenia nespôsobila nesprávnosť rozhodnutia, pretože obsah ustanovenia bol totožný) a sporný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy; obdobne súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z., keď v čase uzavretia spornej zmluvy bol následok, že úver sa v dôsledku neuvedenia zákonných náležitostí zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov upravený v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, obsahovo to však nič nemení na správnosti napadnutého rozhodnutia); medzi stranami zostala sporná skutočnosť, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.03.2013 obsahuje zákonné náležitosti zmluvy a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy) a termín splatnosti jednotlivých splátok, úrokov a poplatkov spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy); súd prvej inštancie dospel k záveru, že údaj o termíne konečnej splatnosti v zmluve „60 mesiacov od prvého čerpania úveru“ ani údaj o termíne splatnosti jednotlivých splátok, úrokov a poplatkov „mesačne v platobný deň“, pričom „prvý platobný deň je deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s dňom prvého čerpania úveru a druhý a ďalší platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým platobným dňom, a ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca“ nie je dostatočne určitý a preto ho považoval za absentujúci v spornej zmluve; žalobca s týmto názorom súdu prvej inštancie nesúhlasil a uvedené dojednania považoval za dostatočne určité; odvolací súd dospel v tomto smere k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné; z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem iného obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; súčasne z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem iného obsahovať termín splatnosti splátok, úrokov a poplatkov; aj keď v tomto smere zákon výslovne nevyžaduje, aby zmluva obsahovala konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, resp. konkrétny dátum

splatnosti jednotlivých splátok, v oboch prípadoch však musí ísť o také vyjadrenie, ktoré spotrebiteľovi v každom okamihu umožňuje bez ťažkostí a s istotou konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru a konkrétny dátum splatnosti každej splátky jednoznačne identifikovať; sporný termín konečnej splatnosti úveru „60 mesiacov od prvého čerpania úveru“ ani sporný termín splatnosti jednotlivých splátok, úrokov a poplatkov „mesačne v platobný deň“, pričom „prvý platobný deň je deň nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s dňom prvého čerpania úveru a druhý a ďalší platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým platobným dňom, a ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca“, za také odvolací súd nepokladá, pretože predovšetkým v okamihu uzavretia spornej zmluvy nebolo možné zo strany spotrebiteľa bez ťažkostí a s istotou hneď jednoznačne určiť konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, resp. konkrétne dátumy splatnosti jednotlivých splátok úveru; nakoľko v prípade spornej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola aj v týchto častiach vopred formulovaná zo strany žalobcu, táto skutočnosť musí ísť na jeho ťarchu; z tohto dôvodu neobstojí ani odvolacia argumentácia žalobcu, že v čase uzavretia spornej zmluvy nemohol poznať predmetné údaje a uviesť ich v zmluve, pretože sa so žalovaným ako spotrebiteľom dohodol na čerpaní úveru v lehote troch mesiacov od platnosti zmluvy, pretože to bol práve žalobca, ktorý zvolil pre sporný právny vzťah so žalovaným zmluvu o úvere ako zmluvný typ (a nie zmluvu o pôžičke), preto neschopnosť uvedenia sporných údajov na strane žalobcu ako dodávateľa nemôže ísť na úkor zrozumiteľnosti a určitosti zmluvy pre žalovaného ako spotrebiteľa; odvolací súd sa nestotožnil ani s poukazom žalobcu na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zn. C-42/15 zo dňa 09.11.2016, pretože v uvedenom rozhodnutí súdny dvor pripustil neuvedenie konkrétneho dátumu splátok úveru v zmluve len v prípade, pokiaľ „podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok“, rozhodnutie teda sleduje v prvom rade ochranu spotrebiteľa pred možnosťou takej formulácie zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, ktorá by od spotrebiteľa vyžadovala neprimerané úkony (výpočty) za účelom dosiahnutia informácií, ktoré majú byť zrejmé priamo z obsahu zmluvy bez ďalších dodatočných úkonov; odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že sporná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.03.2013 neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy a ani termíny splatnosti jednotlivých splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, poskytnutý úver je preto potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože absencia týchto údajov spochybňuje možnosť žalovaného ako spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku podľa spornej zmluvy. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4.6 Odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie aj pokiaľ ide o určenie splatnosti prísúdenej sumy s príslušenstvom; žalovaný v podanom odvolaní žiadal o povolenie splácania prísúdenej sumy s príslušenstvom v splátkach s poukazom na svoje tvrdené zdravotné a príjmové pomery; žalovaný však podané odvolanie žiadnym spôsobom neoprel o také konkrétne skutkové tvrdenia, ktoré by v prípade ich preukázania odôvodňovali určenie dlhšej lehoty na plnenie ako tri dni od právoplatnosti rozsudku; zo samotného obsahu odvolania však vyplýva, že v čase jeho podania nebol žalovaný podľa svojho tvrdenia práceneschopný a bol zamestnaný s riadnym príjmom; svoje tvrdenia žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal (a to ani pokiaľ ide o tvrdenú existenciu, resp. ukončenie práceneschopnosti, pretože z priloženej časti fotokópie potvrdenia nevyplýva meno pacienta); bez uvedenia príslušných konkrétnych skutkových tvrdení nebol odvolací súd oprávnený vykonávať dokazovanie bez návrhu napriek tomu, že v prejednávanom spore ide o spotrebiteľský spor (§ 295 C.s.p.); z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný v priebehu konania žiadal o povolenie splátok prísúdenej sumy s príslušenstvom; súd prvej inštancie preto rozhodol vecne správne, keď splatnosť prísúdenej sumy s príslušenstvom stanovil v zákonnej lehote (§ 232 ods. 3 prvá veta C.s.p.). Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie aj v tejto časti ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanej spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že v prejednávanej spore dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); namietal aj porušenie svojho práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci vo vzťahu k absencii zákonných náležitostí spornej zmluvy o úvere a z toho plynúceho záveru o tom, že sporný úver je bezúročný a bez poplatkov však považuje odvolací súd za správne (body 4.4 a 4.5 odôvodnenia); odvolací súd nezistil ani žalobcom tvrdené procesné pochybenie spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré by spôsobilo porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces; z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie považoval sporný úver za bezúročný a bez poplatkov, preto žalobcovi nepriznal ani dojednaný „poplatok za poistenie“; žalobca v podanom odvolaní nespochybnil záver súdu prvej inštancie, že išlo o poplatok; odvolací súd teda dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tomto smere dostatočné pre záver o nepriznaní uplatnenej sumy (zamietnutí žaloby) aj pokiaľ ide časť pripadajúca na poplatky za poistenie. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného, tento výslovne neuviedol svoje odvolacie dôvody, z obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p.) je však zrejmé, že žalovaný nesúhlasí s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne splatnosti prisúdenej sumy s príslušenstvom; podaným odvolaním sa však žalovanému podľa odvolacieho súdu nepodarilo spochybníť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 4.6 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) preskúmal aj výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (druhý výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p. správne podľa pomeru úspechu a neúspechu strán v spore priznal nárok na náhradu trov konania pomerne úspešnejšiemu žalobcovi; nakoľko však vo výroku o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie nevyjadril povinnosť plnenia náhrady trov konania, zostal výrok o trovách konania v tejto podobe nevykonateľný; preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné tento výrok zmeniť a uložiť žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 27,76 %; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalobcu pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca ani žalovaný neboli so svojimi odvolaniami ani čiastočne úspešní, odvolací súd vzhľadom na pomer ich úspechu a neúspechu v odvolacom konaní žiadnemu z nich nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).